

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 265/2015
30.06.2016.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „АА“ ..., ..., кога заступа пуномоћник Вук Секулић, адвокат из ..., против туженог ББ угоститељска радња „Dolce & kaffana“ из ..., кога заступа пуномоћник Ана Чегар, адвокат из ..., ради повреде жига, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 672/14 од 06.04.2015.годне, у седници већа одржаној дана 30.06.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 672/14 од 06.04.2015.године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 5488/13 од 19.11.2013.године, у ставу првом изреке утврђен је прекид поступка у делу тужбеног захтева који се тиче жигова под бројем 974096 и 974309 и то у односу на став други, трећи и четврти тужбеног захтева у односу на те жигове. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је тужени регистрацијом и употребом назива „Dolce & kaffana“ као и истицањем на пословне просторије наведеног знака и знака „D&K“ повредио чувене жигове тужиоца број 625152 „Dolce & Gabbana“ у речи и број 652614 „D & G Dolce & Gabbana“ у графичком решењу, као и жигове број 974096 „Dolce & Gabbana“ у речи и број 974309 „D & G Dolce & Gabbana“ у графичком решењу. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да са пословних просторија уклони знакове „Dolce & kaffana“ и „D&K“ у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде и забрањено је туженом да убудуће без дозволе тужиоца користи знакове тужиоца заштићене жиговима 625152 и број 652614 или сличне знакове. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да промени пословно име, тако да из њега искључи назив „Dolce & kaffana“ у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, те је забрањено туженом да убудућности региструје пословно име које би у себи садржало исти или сличан назив. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да о свом трошку објави увод и изреку ове пресуде у дневном листу „Политика“ и „Блиц“ у издањима за целу земљу. Ставом шестим изреке, обавезан

је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 304.871,36 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 672/14 од 06.04.2015.године, у ставу првом изреке одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставовима другом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим и трећим изреке другостепене пресуде преиначена је првостепена пресуда у ставу шестом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 235.700,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда парничног поступка. Указивање ревизијом да првостепени суд није одлучио о захтеву туженог за обезбеђење парничних трошкова није од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке, јер тужени у смислу члана 84. став 3. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља није морао наставити поступак о главној ствари све док се правноснажно не одлучи о његовом захтеву, а ако је захтев усвојен док тужилац не положи обезбеђење. Тужени није искористио ову могућност, при чему је спор изгубио па наведено указивање у ревизији не може утицати на правилност и законитост побијане пресуде. Неосновано је и указивање ревидента да другостепени суд није смео потврдити првостепену пресуду у делу усвојен тужбеног захтева у односу на жигове број 974096 и 974309 обзиром да је претходно првостепени суд прекинуо поступак у делу тужбе која се тиче ових жигова. Првостепени суд је утврдио повреду и у односу на наведене жигове имајући у виду да је тужба поднета пре истека петогодишњег рока из члана 64. Закона о жиговима, те се прекид односио само на тужбене захтеве који се односе на будуће обавезе и забране за туженог у односу на те жигове. Стога потврђивање првостепене пресуде у овом делу није противречно прекиду парничног поступка због покретања поступка брисања наведених жигова.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је регистровао жигове и то жиг број 625152 у речи „Dolce & Gabbana“ за робу из класе 03, 09, 14, 18, 25 који је у важности до 29.04.2014.године; затим жиг број 652614 у графичком решењу „D&G“ за робу из класа 03, 09, 14, 18, 24 и 25 који у важности до 16.11.2015.године. Жигови број 974096 у речи „Dolce & Gabbana“ и број 974309 у графичком решењу „D&G“ регистровани су 22.07.2008.године и у важности су до 22.07.2018.године, а за услуге из класе 35, 41 (услуге дискотека, ноћних клубова и организације догађаја) и класе 43 која се односи на услуге обезбеђења хране и пића, ресторана и привременог смештаја. Није спорно да тужени у саставу

пословног имена користи знакове „Dolce & kaffana“ и „D&G“, те да обавља делатност пружања услуга припремања и послуживања пића и да је под овим називом почео да обавља делатност 01.10.2012.године. Такође је неспорно да је тужени 16.09.2013.године поднео Заводу за интелектуалну својину захтев за престанак тужиочевих жигова број 974309 и број 974096 у класама 41 и 43 због некоришћења истих.

Код овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови применили материјално право, одредбе члана 38. став 2. члан 43. и члан 73. став 1. Закона о жиговима када су усвојили тужбене захтеве тужиоца усмерене на заштиту регистрованих жигова, а нарочито жигова број 625152 и 652614 као чувених жигова по основу којих тужилац има право заштите по члану 43 став 1. и 2. Закона о жиговима будући да несумњиво постоји сличност у погледу речи које се користе и графичког решења, што указује да је тужени својим знаком и називом подражавао тужиочеве жигове.

Неосновно је указивање ревидента да тужилац није доказао да су у питању чувени жигови имајући у виду одредбе Закона о жиговима који дефинишу чувени жиг као знак који је код учесника у промету у Републици Србији несумњиво познат као знак високе репутације. Код утврђивања да ли се ради о чувеном жигу узима се у обзир упознатост релевантног дела јавности са знаком, укључујући и познавање до кога је дошло путем промоције знака. Релевантним делом јавности сматрају се ствари и потенцијални корисници робе, односно услуга, које се обележавају тим знаком, као и лица укључена у дистрибутерске токове те робе, односно услуга. Чувени жигови уживају проширену заштиту, односно заштиту за све производе и услуге, а не само за оне за које су регистровани. Ово са разлога да не би дошло до разводњавања жига које по својој суштини представља повреду јаког жига која не проузрокује вероватноћу настанка заблуде, али која због неовлашћене употребе жига од стране неког другог лица умањује чувеност и дистинктивност знака заштићеног чувеним жигом.

У конкретном случају правилно је утврђено да знакови туженог представљају имитацију регистрованих жигова тужиоца, који су несумњиво познати као знакови високе репутације (чувени жигови). Тужени има седиште у Београду у коме су релевантном сектору јавности познати жигови тужиоца, као знаци високе репутације који се односе на луксузну робу, светских познатих италијанских креатора, чији се производи налазе и на тржишту у Републици Србији, посебно у Београду, иако услов за одређивање да ли је неки знак чувен није нужност да је тај знак коришћен у Републици Србији. Такође доступност информација о заштићеним чувеним знацима тужиоца путем штампаних медија (нарочито часописа), као и путем електронских медија који укључују интернет, кабловску и сателитску телевизију чине да је релевантан сектор јавности упознат са регистрованим знаковима тужиоца што их чини чувеним жиговима. Употребом веома сличних знакова у свом називу и на просторијама, који несумњиво асоцирају кориснике на чувене жигове тужиоца, тужени је нелојално остварио корист из стечене репутације чувеног жига, те стога тужилац има право на заштиту сагласно члану 43. став 2. Закона о жиговима како то правилно закључују нижестепени судови, те је неосновано позивање ревидента на одредбе члана 73.

став 3. у вези са чланом 64. Закона о жиговима, који регулишту коришћење жига као услов за подношење тужбе.

На основу изложеног и члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић